ütles Sokrates, „müristamise järele peab ika ka wihma tulema.“

Kord kaebas temale üks Ateena linna kodanik, kes ales koju tulnd, wäga selle waewa üle, mis ta jala käies tee peal näind. „Kas sul ka sklaawi (orja) kaasas oli?“ küsis Sokrates. „Di ja!“ „Oli taal ka midagi kanda?“ „No ja, oli heagi koorm selgas“. No, külab tema mees woib ka üsna wäsind olla?“ „Ei mite mite, ma läktitasin teda kohe jälle käsu peale wälja.“ „Waata“, ütles Sokrates, „sina oled oma orjast auu poolest suurem, aga tema on loomu poolest sinust enam ja õnnelikum, et ta oma elu waewa wälja kannatab; ehk, kas sa tead ka, mis ütleb tema süda sees, ja kas ta peaks ka kurb wõi rõõmus olema?“ — —

Kord ei wõtnud üks uhke Ateena linna pürjer woi kodanik mite Sokratese teretamist uulitsa peal wasta, kes teda wiisakast teretas. Kui targa mehe sõbrad ja õppijad selle üle pahaks paniwad, sõitles tema neid, selle üle mite wihastada ega pahandada, waid kõigiga ja ise äranis rumalatega wäga kannatada. Sest palju asju on mailmas, mis mite nõnda ei ole, kuida naad õiguse pärast peaksiwad olema.

Aga wiimaks hakkasiwad Ateena linna kurjad ja toretad kodanikud teda kaetsema ja wihkama, et palju temast lugu pidasiwad, teda armastasiwad ja auustasiwad; sest tema andis kõigile head õppetust ja noomis wäga, kõige kurja ja paha eest eemal hoida. See pagana kirja tark Sokrates oli ka selle õige asja

peale tulnd, et ei ole enam kui üks ainus Jumal, kes üle aja ja ruumi — taewas elab ja siiski igas paikas on. Ja need sammad uhked linna pürjerid ja Kreka pagana kirja targad ja wõera jumala preestrid wõtsid teda kiusata ja wihata tema suure tarkuse pärast, ja et ta neid ka mõni kord targaste noomind ja maenitsewa sõnadega karistand, nende paha elu ja kurja tegude pärast, mis need iseennast täis targad mehed kogunegi ei sallinud. Need toretad isandad, kes ka ühtlase kohtu mõistjad wõisiwad olla, tõstsiwad kõik sugu kaebtusi linna kohtus tema peale, weel kõige rohkem selle üle süüd otsides, et ta ütles ühe ainsa Jumala otewat, ja mite linna eba jumalaid ei auusta, keda kõik rahwas teenis, ja ässitasiwad seks rumalaid inimesi meelituse ja maksu eest ülesse, tema peale kaebama ja wale tunnistusi andma, kui oleks tema rahwa mässaja, nende ilmaliku kui jumaliku ehk waimuliku seaduste rikuja. Need üle kohtused kohtumõistjad wõtsiwad kõik seda hea meelega wasta ja hästi kuulda, ja mõistsiwad surma kohut tema peale. Sokrates kuulas wäga rahulikult seda kohtu otsust pealt. Tema andis kõigile andeks, nii hästi wale kaebajatele, kui tunnistajatele ja kohtumõistjatele, ja oli selle üle rõõmus, et ta pea siit mailmast kõige auusa ja targa meeste waimude seka walguse mailma saab elama minna. Kui ta weel alles wangis seisis, oliwad ta õppijad ja sõbrad wangi hoidjatele suurt maksu annud, nõnda teha, et Sokrates ära peasta ja põgeneda saaks. Aga tema

Eesti vaa rahwa Kalender 1873, l